

Piščalka.

P rinesel sem Tončku piščalko.

Piščalko rumeno lepó,
Zeló ga je razveselila
In glasno je piskal na njó.

Poslušal preproste sem glase
In segali so mi v srce,
In v srcu na srečno mladost mi
Spomini se živi vzbudé.

In vedno živeje, živeje
Se v srcu spomin mi budi,
Brezskrbno mladostno življenje
Mi stopi na mah pred oči.

A rad bi se znebil spominov,
Vznemirjali so mi srce,
Na kosce sem zdrobil piščalko,
A Tonček je točil solzé.

Fr. Zdravko.

Mati.

(Spominske črtice.)

e vedno — o, kako bi se vas neki ne spominjal še vedno, draga mati, četudi je minulo že dokaj let, kar sem vas videl zadnjikrat, kar sem vam zrl v oko zadnjikrat...

Še vedno se vas spominjam! — Mračno je bilo v sobi in tiho. Velika lesena ura na steni je z enakomernim tikanjem motila mučno tišino. Vmes pa, mati, se je čula vaša sapa, zdaj polahko pojemajoča, zdaj zopet hropeča in drhteča. — Ležali ste na smrtni postelji. Koliko ljudi je bilo v sobi in kdo je bil, ne vem. Kako tudi? Saj sem imel oči le za vas in v tem se nisem menil za ostali svet.

Obličje vaše je bilo blede, roke vele in trhle. Oči ste imeli zaprte in le zdaj pa zdaj ste jih uprli v nasprotno steno, kjer je visela podoba Zveličarjeva. Potem ste pa žalostno in z izrazitim okom pogledali mene, jedinca. Tisti trenotek sem bil nekako srečen — neizrečeno srečen, pa le za trenotek!

Približala se je vaša zadnja ura! Še enkrat ste me pogledali in mi podali omrtvelo roko; tudi spregovoriti ste hoteli še nekaj, toda beseda vam je zastala na jeziku in oko se vam je zatisnilo v hipu za vedno!

Pred očmi se mi je temnilo in nekak studen mraz mi je pretresal telo, ko sem zrl pred seboj vaše nagubano in po gubah na rahlo orošeno čelo. Le toliko vem, da sem na kolenih prosil Boga eno in le eno: — naj tudi mene reši trpljenja in me vzame k Sebi in — vas, mati.